ROOT - Preko svake granice - zajedno

piše Andrea Marinac

Postoje odnosi koje ne mogu objasniti ni kilometri ni granice. Grade se vremenom, kroz razgovore, zajednički rad, pitanja na koja nemamo lake odgovore i trenutke u kojima ostajemo jedne uz druge, čak i kada ne znamo što nas čeka.

Od pada nadstrešnice u Novom Sadu prolazile smo zajedno kroz mnogo toga: tugu zbog izgubljenih života, strah, neizvjesnost i dane u kojima se činilo da nada izmiče. Bile smo tu jedna za drugu u intervizijama i supervizijama, u razgovorima koji su nam pomagali misliti kada je bilo teško misliti, čuti jedna drugu i izdržati ono što nijedna od nas nije mogla nositi sama.

Bilo je i onih teških pitanja, poput vječnog: hoćemo li prijeći granicu ili nećemo? Trebamo li krenuti? Je li sigurno? Što nas čeka s druge strane? Vagale smo, strepile, nadale se. Padale i ponovno se podizale.

Granica se u našoj priči nije pojavila slučajno. Spominjem je namjerno jer je za nas bila mnogo više od crte na karti. Postala je simbol svih onih granica koje smo prelazile. Svaki put sa strepnjom i pitanjem što će se dogoditi kad ih prijeđemo. Granica između straha i odluke, između ostajanja i kretanja, između onoga što možemo predvidjeti i onoga što moramo prepustiti neizvjesnosti.

Svaki je prijelaz tražio hrabrost: da krenemo unatoč strahu, da budemo jedna uz drugu i kada nismo znale što nas čeka, da ostanemo bliske i kada su nas dijelile udaljenost i okolnosti. A ponekad smo prelazile i granicu vlastite nade, onda kada se činilo da je više nemamo, ali smo je ipak pokušavale pronaći jedna za drugu.

Zato ta granica za mene govori i o našem odnosu: o spremnosti da joj pristupimo, zastanemo, propitamo se i, kada osjetimo da možemo, prijeđemo je zajedno.

Naša podrška nije ostala samo među nama. Javno smo, u medijima, pružile podršku roditeljima studenata, svjesne da time i same izlažemo sebe mogućim posljedicama. Učinile smo to jer smo vjerovale da je važno da se čuje glas podrške i da nitko ne ostane sam kada mu je ona potrebna. I tada smo bile zajedno, u odluci da budemo prisutne, da govorimo i da stojimo uz ljude do kojih nam je stalo.

Možda je upravo to ono što nam psihoterapija toliko puta pokazuje: čovjek ne mora sam prolaziti kroz krizu. Ponekad je dovoljno da netko ostane uz nas, sasluša nas, ne požuruje našu nadu i podsjeti nas da ona još postoji – čak i kada je jedva vidimo.

Često sam, u trenucima kada je pesimizam preuzimao naš prostor, pokušavala biti glas optimizma. Možda i zato što sam bila daleko pa sam mogla pogledati situaciju iz ptičje perspektive, odmaknuti se korak, sagledati širu sliku i ponuditi kut gledanja koji je u trenutku straha i neizvjesnosti teško vidjeti.

Vjerujem da je to jedna od važnih uloga psihoterapije: ne umanjiti ono što boli, nego nam pomoći da, kada smo zaglavljeni u jednom iskustvu, pronađemo drugi kut gledanja, širu perspektivu i mogućnost koju još ne vidimo.

A ljudskoj je duši potreban i onaj dio bajke u kojem ljubav na kraju pobjeđuje mržnju, dobro zlo, a svjetlost pronalazi put kroz tamu. Ne zato što je stvarnost jednostavna, nego zato što nam je potrebno vjerovati da nježnost, solidarnost i hrabrost mogu nadživjeti ono čega se bojimo.

Zato vam danas šaljem ljubav.

ROOT Hrvatska šalje je ROOT-u Srbiji, svim našim ženama, prijateljicama i kolegicama koje su tijekom ovog vremena bile oslonac jedna drugoj.

Ponosna sam na sve što smo zajedno prošle: na svaku riječ podrške, svaki razgovor, svaku odluku donesenu sa strepnjom i svaki novi korak.

I sada, dok gledam vašu sreću, osjećam i svoju. Uživam u vašoj radosti kao u nečemu našem, zajedničkom, jer smo zajedno nosile tugu, strah i neizvjesnost.

Vaša me sreća podsjeća da se nakon dugog čekanja ipak može otvoriti prostor za olakšanje, nadu i slavlje.

❤️

ROOT